

BISKOPPENS ABE

Da nådens slægter blev tilkendte

Det sidste kapitel i den gudløse præst Thorkild Grosbølls spektakulært anmeldte bog *'En sten i sko'en'* har 4 afsnit:

- 1 Det episodiske system (Tro)
- 2 Tilkendelse (Håb)
- 3 Værdighed (Kærlighed)
- 4 Af ord er du kommet (Af ord som ...!)

4 AF ORD ER VI KOMMET...¹⁵⁹ er en bekendelse af stand som kald^{fx}23,21→26,3 Ord – det er forkyndelse: "Og når ordet fanger, sætter det sig igennem og bliver kød.. Vi ser dets herlighed spejlet i skrift og tale, i mad og drikke, klæder og sko, i omsorg og medfølelse.. vi.. de heldiges samfund."¹⁵⁹ Vi – det er præsteslægterne, gennem 5-6 ked frigjorte fra Bibel og tro^{146,23→148,18} *Løsenet* der forkyndes på – det er Jesus i fokus og i horisont!^{10,8→12 & Berl 13/5-05}

3 KÆRLIGH.. VEDKENDELSE! dette er ordet som Grosbøll bruger om sin religions *modstykke* til kærlighed som dén moder Theresa har til gadebørn i Calcutta. Men - kærlighed-ud / vedkendelse ind-dvs at bytte sproget ud ihht "en nødvendig komplementaritet mellem ord og gerning", denne evne! der nedskriver enhver god gerning til symbolsk gestus og gensiddig, gradvis forgældelse, kalder Grosbøll så for af..kærlighed!^{109,3→19} "Fænomenet hedder kærlighed. I dag benyttes denne betegnelse stort set kun i forbindelse med privatliv.. Det er en stor skam, fordi vi dermed er frataget en vigtig evne.." (Og skaden er ubodelig!? for:) "De erfaringer vi gør i det nære, får ingen konsekvenser for vores offentlige liv.." (som så) "mister sin genkendelighed.."^{109,16→23 & 111,21→23} Dog, løsninger ligger jo på tungen! af ord!^{109,3→9} (som agn) er vi jo kommet; og når ordet fanger, sætt.. Yes! Det offentlige liv får sin genkendelighed igen hvis det vedkendes: Vedkenden giver genkendelse! To nye ord, store ord! begge to! men størst er: Vedkendelse, for i kap 3 om Jesus, Stenen og De ti bud blev Gud menneske for at fragte det civile samfund sin selvretfærdighed!^{74,28→34} og vedkendelse er en sådan enretning! idet selvretfærdigheder^{109,5} fanges ind når den sk 'nødvendige komplementaritet' ml ord, gerning-, livsverdener-²¹ mv!^{fx} 67,9→33 sættes igennem til fuldkommenhed!^{109,9; 72,18→29}, fx: "At spise sammen er at vedkende sig fællesskabet med andre og anerkende deres ret til liv."^{31,1→3; 30,25→} Fangede ordet? Satte det sig igennem? Så blev ordet til flæs-

kesteg på bordet = *modstykket* til moder Therasas livreddende kærlighed^{110,14→} Så, som kronen på værket sættes præsteslægterne ind i modstykkets fokus = vedkendelsens mening: "Det kan give mening at vedkende sig meddelagtighed i det civilisatoriske fællesskab ved at gå til alters."^{158,28} dvs: Man anerkendes sin ret til liv og vedkender sig meddelagtighed i ... via præsters evne til at af-/nedskrive gode gerninger.

2 AT TILKENDES^A betyder håb^{66,32→33}: Tro, håb & kærlighed = genk, tilk- & vedk- + endelse^{10,22→24}. Men *håb* kender alle – trods alt! Fx Jesus på kors^{et} dér ses håb let som det gode der trodser ... død:

JESUS / KORS

Men sådan anskuer Grosbøll ikke håb: "Men uanset hvad, hænger manden stadig på sit kors som hin langfredag, mens pøblen gik amok nedenfor."^{153,30} Hér er det 'Jesus på sit kors' der trodser pøbel:

KRUCIFIKS / PØBEL

Fantasifuldt! men håb er håb og ofte det nærmeste man kommer sandheden; og i afsnittet om tro skærer Grosbøll da også sin! "den afgørende forudsætning for individets frihed" til over netop denne læst: "Men det er også indlysende, at.." (den nævnte forudsætning der sikrer Grosbølls et herredømmefrit rum at manøvrere i) "hele tiden står i fare for at blive løbet over ende af" (pøblen?) "den tilsyneladende udslykkelige tørst efter metafysisk mening fra omgivelserne.. Vi søger øjensynlig horisontal tryghed, så vi kan fremskrive vores verden; men samtidig bilder jeg mig ind, (tror?) "har vi en længsel" (eller håber?) "efter vertikal frihed, at verden netop *ikke* kan fremskrives, men igen står pivåben."^{145,9} – Altså to tro epistler over samme håbefulde læst: horisontal overvindelse / vertikal udfrielse; lov / nåde; tro / håb ... alt ialt *dét* *håb* som Grosbølls pøbel-krucifiks formidler: **resistens om sig / frihed over sig** Problemet er bare at der ingen pøbel vár under kors^{et} hin langfredag! hverken i Matthæus, Markus, Lukas eller Johannes-evangeliet; men: "Hvem afgør, hvad det skal betyde," (spørger Grosbøll om langfredagens scenen!) "hvis ikke betragteren selv..?"^{41,8} Jaså! *men hvorfor så dette teologiske pøbelvæsen?* og så i de ældstes, de skriftkloges og ypperste-præsters sted!^{Matt 26,59→61 & 27,39→43} Hvad er det man håber på?

TJA.. PUDS NU BRILLEN! "Kristendommen er" (skriver Grosbøll!) "naturligvis ikke blot fiktion. Dens forankring til virkeligheden sker ikke i kraft af guden, men i

kraft af mennesket.. tolkningen af ham er en tidsbunden variabel. Afgørende er ikke, med hvilken autoritet.. men *at* han optræder med autoritet!"¹⁵¹ "I erkendelse af den guddommelige scenografis kollaps kan det selvfølgelig se temmelig desperat ud, hvad Jesus insisterede på. Omvendt er det også bedrøveligt, hvis ingen vover at gå i brechen for dette liv og tildele det absolut betydning, Måske tror vi ikke på en sådan betydning, men.. Som et minimum må der være nogle andre (en enkelt), der nærer illusioner og tillægger vores liv betydning.. »kongeværdighed«¹⁵² "Det er.. (dette menneskelige adelskab) vi tilsiger de små, når vi bærer dem til dåben."¹⁵³ For hér blev ord^{et} kødt! Ordbytningen blev til udbytning - 2 sæt spilleregler! - som deler folkekirken op i 2 uforenelige grupper, deler dér op i vi og de andre: *De andre*, ér 'de øvrige 80%' af menigheden - for hvem dåb er navneritual^{et} ved festen for barnets indtræden i egen fortræffelige familie^{153,9→13}; mens vi ...

Tja... **vi** kunne jo bero på de andre: VI ER DE GROSBØLLS LÆSERE der måske ikke tror på^{152,20} denne tildelte, tilfagte, tilsagte.. mere eller mindre klokkerent^{Bx} tilkendte absolutte betydning for dette liv^C, men dog ræsonnerer - med ham - at der som et minimum^D må være nogle andre - mindst 1 - der (måske ikke tror! men dog) nærer illusioner!^E og tilkender vores^F liv absolut betydning, dvs^{152,26→29} kongeværdighed.

Dette vores^F læses let som drejer det sig om alle i sognet. Men *Grosbølls vores* er if bogens natur 'læsernes'; og *'En sten i sko'en'* er jo ikke folkepensum, hverken for skole- eller sognebørn; tværtimod gjorde biskop Rebels sensationelle tilsyn med Grosbøll også opfølgeren *'Til sagen'* til et must for kulturens teologiserende forvaltere^{30,26} – i Ørestad Nord^{15,12→16}. Så den absolutterede illusion^E / sansbedraget der feteres / tilkendes som **vi** ikke tror på^{152,20}, må uvægerligt bero på bogens ikke-læsere *'de andre'* – eller dø ud! Også dette 'at der som minimum^D må være nogle andre (en enkelt)..' fedter til på brillen, fx som 'mindst én ... Jesus!' Men Grosbølls minimum er if bogens tekst 'mindst andre'. Så 1 af de 80% er nok, fx finansministeren! som gør dét som det hele drejer sig om: nærer illusionen! *Hån tilkender kongeværdigheden som præsteslægterne så blot inkarnerer^C dvs lægger krop til*^{28,6→7; 38,7→8; 125,10→15} *Gud i næsten!*^{158,7} Det skel..→11 & 82,5→14 *En tilkender, det er den, én tilkender med; mens de tilkendte, de er dem, de tilkendte*

OGSÅ DØDEN STÅR i tilkendelsens tjeneste!⁶⁷ Det fremgår netop som det viser sig at det er på menneskehedens vegne^{B1} at der tilkendes^A kongeværdighed hos Grosbølls – som et nødvendigt håb: "Optimisme på menneskehedens vegne er således ubegrundet – håb til gengæld nødvendigt. / Og dette håb knytter sig selvfølgelig til den civilisatoriske arv, der tør tilkende det enkelte menneske absolut værdi, hvor menneskelig frihed sættes så højt, at sammenlignet med den har man ikke noget at miste.."^{66,29→liv; 54,31→slagtehus}

At præsten opluges af nødvendighed på menneskehedens vegne, tilkender han de fantasiløse^{55,13; 66,27; 153,12}, dvs 'de mentale funktionær'^{65→66}: Samfundets 67% vegetative nazi-underdogs! som med 'de 80%' dopede, man ikke bare kan udrydde'^{61,34} og 'de øvrige 80% navneritualister' ret overbevise de yder den kanoniserede læst - pøbelkrucifikset - tro genkendelighed. Forkyndings fortrinlige nådegave.^{109,11}

DERFOR UNDRER det mig heller ikke at massemordet - som Grosbøll kredser om og kalder for "mordet som banalisering"^{66,21} - knyttes til samlebandskulturen⁶⁰ som det industrialiserede mord⁶⁶.

For det er dog først og fremmest registrering, anholdelse og internering.. forkyndelse, forskning og sindelagskontrol i hoved og r.. og korpsånd og konfiskering af ejendom, altså service og ikke industri som karakteriserer europæisk masseudryddelsespolitik. Men det er lærerigt! at en præst som i dén grad svælger i 'mordet som banalisering', ikke reflekterer over dette daglige igennem 25 år: At han med stats-tjenestelig registrering af hver eneste beboer i sit sogn for *tro & herkomst* har finansieret 40% af sit præsteliv, 100% af pensionen og kirke og fakulteter og præsteslægten med^{fx} 130,21→131,13. Så mon ikke det - mest af alle^{80→82,14} - er de u-kristne jøder & kommunister der ligner en hard-core udgave^{81,25} af hvad al den snak om gud i næsten^{82,5→14} "det, der skaber lys i mørket og gør godt, selv når det smelter"^{82,13} kan betyde? ^{fx} 72,18→74,6 For nu driver præsterne igen deres fakkelloptog gennem gaderne! bare lige for at *vedkende sig* hvem der er rigtige danskere her på Amager, anstalte *tilkenden* og gestalte *genkendelsen*^{82,1→3} Og des flere der væmmes ved dette teologiske pøbelvæsen og søger væk, ud og fri for præst og skat!^{153,14→15}, des flere præster driver finansministeren ud i.. hven! Hvem driver hvem ... hvem er aben? Det er mig der har aben! jubledede Lindhardt: Hornbechs, Fergos, Espersens, Haarders..

1 'MENING I GALSKABEN' "og lidt system i tingene, melder.. sig kun episodisk og i detaljen - det er som bekendt dér, jævlen skjuler sig, men det er ikke mindre interessant også dér, gud åbenbarer sig."¹⁴⁰ Dette citat taler om *mening* og *system* og viser derfor hvad der tros på hos Grosbølls^{11→23}: 'Det episodiske system', dvs *titlen på 1ste afsnit* i både kap 1 og 7:

Det episodiske system, det fabelagtige der tros på, <u>først</u> som til syvende og sidst:	
1 Gudhengiven erkendelse	139, -
Grænserne til kejserens rige	142,15
2 De tilkendte efter WTC	145,3
i forhold til jødedom og islam	145,32
og til skriften og bekendelsen	146,23
3 Den endelige forklaring	148,26

1: Tro eller ej! hér er "hvad alle og enhver for længst har omsat i praksis, at *anything goes*. Kortere eller længere, men ikke desto mindre midlertidighedens ret, knæsat til at sikre øjeblikkets spilmuligheder."^{139,4} Og denne midlertidighedens ret udlægger Grosbøll da som et vist erkendelsesvilkår – svarende til gud-hengivenhed! vha begge testamenter. —

MEN NÅR ANYTHING GOES, hvor melder sig da *grænsen* mellem kejserriget og gudsriget? Ejendomsretten giver en ydre grænse, Europas ledere en øvre; og forkyndelse over skamfølelse hér og eftermæle hisset giver øjeblikkets spilmuligheder for resten: fx skammen over dumme-bøderier i S-toget - dvs horisontalt! og vertikalt: til tops på kansler Kohls eftermæle oven på en retssag om bestikelse! —

2: En vis udlægning af disse vilkår bliver da *'den afgørende forudsætning for individets frihed'*. "Det sikrer vores manøvrerne og.. væmmer den dyrebare sekularisering.. Der bliver et herredømmefrit rum.." Og heraf stiger der så denne tro / håb / "længsel efter vertikal frihed" – op! som illustreres med en forfatter som - da han til sin rædsel så sit hus ompsændt af flammer - alligevel følte "en stor befielse og lethed om hjertet."

Og Grosbøll lader da "denne lille historie være trin til en noget større" der tager *udgangspunkt i WTC* og de muslimske helligskrifter i modsætning til de frit fortolkelige jødiske og kristne; herfra til troen: "Trosbekendelsen kan.. ikke være bindende for os", kun som et abracadabra; herfra til et jordskælv i Lissabon 1755 hvor en længe svækket kirkes almagtstrone fik et afgørende stød; hér sætter Grosbøll så forfatterens 'lethed om hjertet' i mente, **3: og konkluderer**: "Har vi en tro, må det være en tro på, at der endnu er noget,

der kræver at blive sagt." – som altså er: *Spilmuligheder*: EU, kejser, bestikkelse, eftermæle, præst, rockervold, skam, ejendomsret *sikrer* manøvrerne, herredømmefrit rum, *vertikal frihed*: WTC, Mellemøsten, rent abracadabra ... og alt forklares endelig!^{148,29} ved: Jerusalem.

Er det så Jesus som jøde kaldt Kristus^{Matt 1,16}, men *forkyndt*^{B2} kongeværdighed^{42,7→11?}

REBELS VARME FORSRVAG for Grosbøll i Berl kronik 19/8-03 faldt ud ligesådan, men klokkerent: Hér citerer biskoppen udførligt af Grosbølls brev til hende (aviserne) om Peters tro i Matt 16,13–23 og konkluderer (også til opponenterne forundring 24/8-03.): "Her tales om at vi møder Gud i Jesus." Men *dette er en diametral omvendelse af Jesus* fra den almene lovlydheds gud til krigens og templets og gejstlighedens gud!

Peter tror at Jesus er en ny Davidskonge, dvs: Krigerkonge af ét jødiske imperium hvor gejstlighed, massemod og templeter opstår Sam² kap 7–8 af gejstlig forjættelse^{Matt1,17} på kongens 'grænseoverskridende forfængelighed med sit eftermæle'¹⁴³. Dét ved vel biskoppen? Grosbøll gør! ibogens s 41: "Peter.. svarer: *Du er Kristus* (på dansk.. *kongen*)"⁴¹ altså ikke Gud! Og hvad Jesus så til gengæld ser i Peter, det er det som vi her til lands kalder for piloterepæle^{Matt16,18} – ikke profeter!^{16,23} Så mon ikke meningen i galskaben har med EU og Mellemøsten at gøre: Proletarisering hér / krige dér som en historisk chance!^{127,20→129,12} for gejstlig stigen op over hele Europa, en drift op! der har sat sin egen politiske dagsorden at bekende sig til, gejstlighedens læst: Pøbelkrucifikset.

'SAGEN KAN JO MEGET VEL VÆRE DEN', *tror aben*^{142,18}→ 'at Kohl står over loven' og således^{B3} inkarnerer kongeværdighed! så top-politikere *hår den kgl nåde* som præsteslægternes fortrinlighed randt af – og absoluterede! *nåde over nåde*: Bestandig komplementaritet som ml jord og himmel^{109,3→21} idet^{110,14→20} en paneuropæisk^{19,13→23,20} skærpsid⁹ Det→Amofloden nu er sat!^{19,5→23} Amofloden på politikeres eftermæle^{17,9→23; 18,25→29} hvor domstol, bestikelse & aflad allerede er i spil; *'En sten i sko'en'* dokumenterer profitcentret^{142,23→25}; EU-grundlovens § 51,3 H Christophersen-klarusulen, KD 11/12-03 s 6+9 kan organisere det; og nichen er næsegrus kulturforvaltning^{44,16→46,23} - Med hvilken ret gør du dette?^{Matt21,23} spurgte det teologiske pøbelvæsen ham. - Med midlertidighedens ret! den er vores chance!^{141,25→29} svarer han ... ^{174,3→6} *Bo Neumann, Amager*^{31/5→9/8-05 & 12/8-05}